

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Heiberg, Johan Ludvig FRA: Heiberg, Johanne Luise (1854-08-11)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Heiberg, Johan Ludvig FRA: Heiberg, Johanne Luise (1854-08-11)", i *Fra det Heibergske Hjem*, J. H. Schultz Forlag, s. 251. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002922578-000-shoot-L0029225780000050.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fra det Heibergske Hjem

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Heiberg, Johanne Luise, *Fra det Heibergske Hjem,*

Franzensbad, Fredagen d. 11. August 1854.

Min kjære Ludvig!

Igaar tog vi da fra Marienbad, efter at have taget en rørende Afsked med Baron Schaffalitskys og en Major Irgens, en Nordmand, om hvem jeg ikke troer at have berettet Dig noget. 1) Det er en beskeden og dannet Mand, som bad mig om, at turde gjøre Dig et Besøg, naar han om nogle Dage kommer til Kjøbenhavn og bringe Dig min Hilsen.

Med det yndige Marienbad tog jeg ganske veemodig Afsked. Vi kjørte ikke derfra med Posten, da vi da skulle have kjørt om Natten. Vi kjørte da i en Vogn vi havde leiet, og kom lykkeligt og vel til Franzensbad. Veien fra Marienbad her-til er meget smuk. Underveis opholdt vi os en Timestid i en besynderlig Kro, hvor alle rene og urene Dyr levede i en sød Forening, og i et uendeligt Svineri. Hunde, Katte, Duer, Køer, Høns, Lam, Svaler, Bræmser, og en utrolig Masse af Fluere, som ikke engang Halls kan vise Magen til, levede her i en saadan Enighed og fortrolig Samqvem, at jeg aldrig har seet Magen. Medens jeg drak min Caffé i Gaarden, midt i en Møidyng, satte Duerne sig bag paa min Stoleryg, og var nærved at tage mig Brødet af Haanden. Flere gamle barbenede Kællinger og barbenede Børn gik omkring imellem alle disse Dyr, saa at man knap kunde skelne dem fra hin-anden, saa man maatte see nøie til, om det var en Ko eller en Kone, et Barn eller et Sviin man saae; men alle saae de glade ud, saa at Svineri og Paradiset lod til at være eet for dem. I Krostuen sad ved et Bord et besynderligt Par. Et ungt blegt Menneske med et fiint og nobelt Udseende, i sort Dragt og en Reisetaske om Halsen, en Stok med et krumts. 252Greb i Haanden. Han sad taus, og saae ned for sig, og saae ud som en ung Lærd der havde forelsket sig i en Borg-Frøken, men uden Haab om at kunne naae det høie Maal. Ved hans Side sad en ung Bondepige i sin smukke Nationaldragt med det brogede Tørklæde om Hovedet og en Sølvkjede mange Gange viklet om Halsen, i hvis yderste Ende hænger et Kristusbillede paa Brystet. Disse Kjæder tyder her i Egnen paa Velstand; hendes Linned, Strømper og Skoe, samt øvrige Dragt, alt var reent og net. Ved hendes Side stod en meget stor Kurv med alle Slags i. Disse Kurve bærer Fruentim-merne her paa Ryggen, og er tidt saa svært pakkede, at man maa tro det maatte være en Byrde for den stærkeste Mand. Hun saae ud til at være mellem 16 og 18 Aar, var meget smuk, med sorte brændende Øine, som hun meget und-seelig slog ned, da jeg betragtede hende. De sade hele Tiden ganske tause ved Siden af hinanden uden at tale et Ord sam-men. Jeg spurgte Værten, hvad det var for Folk, og han sva-rede: at Manden var en Student, hvilket man kunde see paa Dragten, og at Pigen formodentlig var hans Søster. Han, Stu-denten, talte inden han gik et Par Ord til vor Kusk, og da jeg spurgte denne hvad han havde villet, svarte han, at han havde bedt om at maatte kjøre frit med os; da jeg svarte, at det kunde han jo godt, da der var Plads hos ham paa Bukken, svarte han: Nei det skikker sig ikke. Sagen var, at den Lømmel vilde have Penge for denne Barmhertigheds-Gjerning. Besynderligt saae det ud at see disse to vandre hen ad Landeveien. Han i sin sorte lette Dragt, og hun i den brogede, med den store Kurv paa Ryggen. Jeg maatte sammenligne denne Student med en af vore moderne Herrer hjemme. Hvilken Forskel!

Jeg haabede i Aftes ved min Ankomst her at finde et Brev fra Dig, men forgjæves. Du glemmer mig jo reent i den sid-ste Tid, jeg kommer vist til at vælge en anden Correspon-dent, hvis jeg vil høre fra Hjemmet, thi her kunde godt lig-get et Brev, hvis Du havde skrevet strax, som jeg bad Digs. 253om i mit næstsidste Brev fra Marienbad. Nu haaber jeg paa et høiere op paa Dagen, ifald Du ikke vil ansees af mig som et utroligt slet Menneske.

Her er langt fra saa smukt som i Marienbad, endskjøndt her ikke heller er hæsligt. Med Köstler talte jeg strax ved min Ankomst i Aftes. Han er en snaksom og galant Mand. Jeg tror Dahlerup har Ret, at han er noget vindig, men denne Bemærkning maa Du ikke fortælle til Fru Suhr, thi saa taber jeg den sidste Gnist af Velvillie hos denne Dame, derimod kan Du hilse hende fra ham paa det kjærligste. »Ach! die gute Suhr!« sagde han flere Gange. De danske og det danske Folk interesserer mig meget! sagde den Skjælm, og hvis han kun ikke skulde føle mig paa Maven, maatte han være for mig som han vil, men Heidler har udtrykkelig paalagt mig, at jeg ikke maatte lade mig behandle af nogen Læge, uden at han havde følt, hvori mit Onde bestaaer. I Aftes var det mig imidlertid umuligt at anmode det fremmede Menneske om sligt, men hvis han ikke selv anmoder mig derom, har Heid-ler sagt, at jeg skal anmode ham derom; jeg kommer da til at bide i det sure Æble og beqvemme mig dertil. I Morges har jeg drukket af Brøndene her, og Vandet smager mig godt, paa Søndag begynder jeg paa Badene. Vi bor ganske net, atter i et privat Logi. Udenfor vore Vinduer er en Kastanie-Allee og længer borte en Promenade, til høire en Kirke, i hvilken vi i Morges var inde i et Par Minutter, hvor vi under Orgelets Toner bad en kort Bøn; jeg siger vi, thi jeg er vis paa, at den gode Anthon og jeg brugte Tiden til det samme. Dahlerups Brev til Heidler gav denne os med til Köstler, tillige-med et Brev fra Heidler selv, hvori denne anbefalede mig til Köstler, og underrettede ham om min Tilstand. Ogsaa Bang maa Du hilse fra Köstler. Til Bang og Dahlerup har jeg desuden to Bøger med fra Heidler. Jeg er glad over, at jeg tog hertil, istedet for at bruge Tiden til at more mig i Schweitz, thi saa veed jeg, at alt er gjort hvad der kundes. 254gjøres og jeg har siden intet at fortryde, hvordan det saa gaaer. Jeg føler mig ogsaa i det hele taget meget rask, uagtet Ømheden i Maven ikke gandske vil forlade mig endnu, men maaskee Opholdet her bevirker denne sidste Rest af mit legemlige Tryk. Jeg har en udmærket Appetit, sover fortræffeligt, og Humøret er godt. Vore Vinduer her vender næsten lige mod Nord. Vi have en lille skraa Solstraale ind i Stuen mod Aften. Du maa vide, jeg har kjøbt mig et lille Compas, omtrent saa stort som een af vore Treskillinger; det hænger imellem al det smaa Nips, Du forærede mig paa min Fødselsdag for to Aar [siden], deraf kommer

Heiberg, Johanne Luise, *Fra det Heibergske Hjem,*

det, at jeg beskæftiger mig saameget med Nord og Syd, Øst og Vest. Du seer, jeg gjør Fremskridt i Dannelse, uagtet jeg ikke har Dig ved min Side; kunde jeg nu tillige lære Almanakken og Bogstaverne at kjende, saa var jeg jo virkelig temmelig dannet af mig at være.

Høiere op paa Dagen.

Jeg lod Resten af Papiret staae i Haab om Brev og at deri kunde være noget at besvare. Tiden er nu gaaet, og mit Haab om Brev med den. Hvis jeg derfor nu vil have dette Brev bort, er det den yderste Tid. Far vel da for denne Gang. Du er en styg, letsindig, troløs Hund som jeg ikke vil spilde een Linie meer paa. Det har man, fordi man sværmer for saadan en tosset Dreng. Nu kom der jo rigtignok et Par Linier til, men de skal blive Dig afknappede, naar Du næste Gang hører fra

Din
Hanne.